

Vladimir Drăghia

*Exerciții de dicție
pentru inimi
bâl- bâ- i- te*

Nu cred că sunt în faza de negare

Nu cred că sunt în faza de negare,
pur și simplu nu-mi este dor!
E doar o senzație de gol.
Și de o sută de kilograme distribuite frățește între piept,
cearcăne și picioare.
Problema este că mi-ai învățat timpanul cu frecvența vocii tale
și-acum, toate celelalte frecvențe par posturi de radio maghiare.

Trebuie doar să mă dezvăț de mirosul tău natural,
că mă trezesc închizând ochii după el; și nu e normal...

Nu-mi este dor de
pielea ta caldfină,
de tine pe retină.
Da, există cuvântul, nu-l căuta.
L-ai căutat?
Ai căutat *caldfin* în DEX și nu există? Atinge-te. Mai jos! Mai...
Vezi?
Trebuie actualizat!

Îmi lipsește felul în care mă vedeai,
în care atât de greșit de bun mă credeai.
Cum ne țineam unul după celălalt scai.

Știu că sună bizar,
nu vreau să te sperii, dar...
Mi-aș face din tine pliculețe de ceai!
Mă întreb cum îți mai stă îmbrăcată-n cercei,
dacă-napoi mă mai vrei.

Pe cine naiba amăgesc?
Te iubesc!
Și mi-e dor!
Mi-e dor de tine de mor.

*Gata! Nu vreau să mai fie
nimic între noi!*

Gata! Nu vreau să mai fie nimic între noi!
La început, erau o grămadă de lucruri, țin minte,
ne despărțea un canion săpat de experiențe trecute.
Personalități puternice! În cazul tău, chiar multiple...
Când ne certam, nu ne certam, mășăluiam la război înainte!
Când ne-mpăcam, iertam, dar țineam totuși minte.
Gurile nu vorbeau, catapultau cuvinte,
ochi pentru ochi, dinte pentru dinte!
Două exponate în propriul sit de oseminate.

Nu vreau să mai fie nimic între noi!
nu orgolii stupide
nu replici acide
nici părerile prietenelor tale (proaste)
nici tricourile noastre
nici cupele sutienului tău
nici măcar o părere de rău!

Nu vreau să mai fie nimic între noi!

Adicășănunemaidespartănimic
vreausăzic.

Iubesc, deci suntem

A fi sau a nu fi? Pare a fi
subsidiară întrebării: a fi iubit sau a iubi?

Ce-i mai impetuos ca a iubi?
Doar morții-ar spune că a fi.

Prin numele tău, iubito, respiri, trăiesc,
prin numele tău, iubito, nu doar supraviețuiesc.

Îți doresc să cunoști înălțimile celei mai înalte virtuți.
Iubește-mă așa cum meriți.

Compliment

Aș putea să-ți spun că frumusețea ți-e întrecută doar de bunătate
și că vorba, doar de fapte.

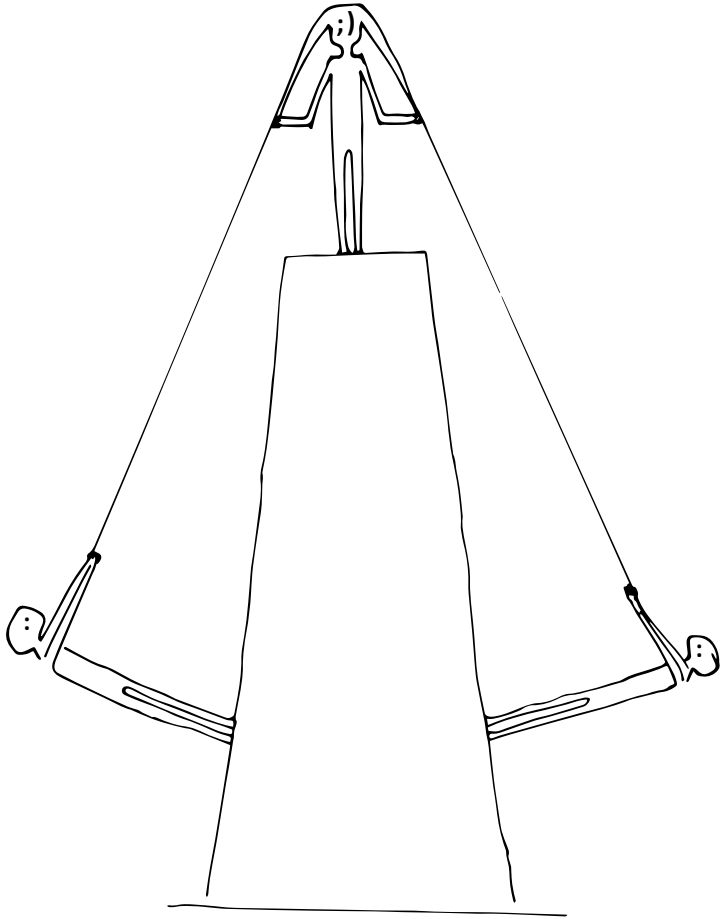
Să-ți vorbesc în miere și lapte,
să-ți torn în ureche polen sub formă de șoapte.

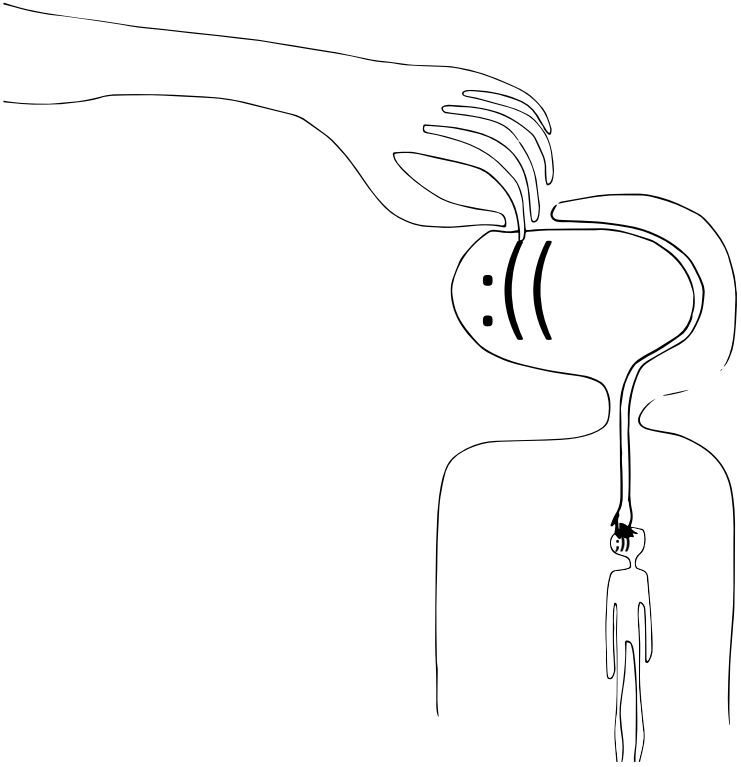
Despre cum chicotește în mine gândul la tine,
cum transformi răul în bine,
soarele-n grâne și grânele-n pâine!

Saaaaau... Aș putea să-ți fac cel mai sincer compliment
pe care ți l-aș putea face vreodată!

Erecția asta nerușinată.

Aștept în schimb doar
dulcele compliment amar
al mucilor tăi sărați,
scăldați într-o ploaie acidă a doi ochi curați.

Gândul olog

Scuză-mă, dar o să fiu direct.

Ce s-a-ntâmpat cu noi?
Cum dracu' am ajuns din unul doi?

Explică-mi, te rog, cum ți-a rămas gândul olog.
Vorbești, te porți, arăți ca tine, dar ești un omolog.

Cum ai putut să tai curentul ecranelor pleoapelor tale?
Cu banii economisiți, mai bine ți-ai proteza imaginația
cu roți ajutătoare!
Învaț-o să pedaleze măcar.
Fără mine n-are șanse să zboare, sper că ți-e clar!

Cum s-a ajuns aici,
suflet de chirpici?
Îți zic eu, că te știu mut.
Totul a-nceput
când n-am mai putut
să mă-nțeleg cu tine,
că erai prea ciufut!
Și cică ai crescut!
Se numește joacă și se face așa, pur și simplu, fără scop.
De dragul ei...
Da, știu, nu-mi spune! Nu dai doi lei.

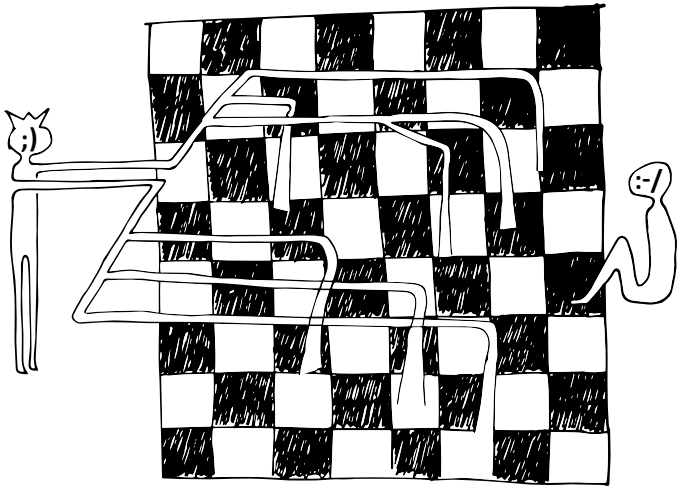
Trezește-te din realul ăsta absolut în care ai căzut, om brut!
Salvează-te salvându-mă! Un fel de ajută-mă să te ajut.
Ți-e teamă că, dac-o să fii văzut cu mine, o să fii luat de fraier?
Bărbate, încă nu-ți dai seama, dar ai nevoie de mine ca de aer!

Rămâi cu þomine!
Copilul din tine.

*Am fost la oftalmolog
să-mi spună ce am*

Am fost la oftalmolog să-mi spună ce am,
de ce de cel puțin trei ori pe zi dau cu nasul în geam.
Mi-am pus lentile, ochelari, dar tot nu înțeleg
de ce nu pot să mă mai văd parte dintr-un întreg.
Mă uit cu lupa după motive să fiu, dar nimic! Beznă totală!
Îmi lipsește dimineața lumina din ochi, sclipirea aia vitală.
Nu mai disting binele de rău, dar totul e relativ,
deci nu e un capăt de țară.
Dar chiar să fiu urmărit peste tot, non-stop,
de-acorduri triste de vioară?!

Sub corneea, o pâclă deasă îmi întunecă privirea.
În ochii mei cataractați și-a făcut casă amintirea.
ta

Războaiele se câștigă cu flori

Nu-mi este frică!

Eu nu sunt singur niciodată.

În jurul meu, din aripi, bate-o întreagă armată!

Serafimi cu șase aripi mă luminează, hrănesc, adapă,
un înger păzitor, de gardă, nu a dormit vreodată!

Prin geografia sufletului, un înger călător mă poartă,
mă-nvață lumea toată,
bucată cu bucată.

Un înger căzător mă plumbuiește când vreau să zbor
mai sus decât poate zbura îngerul meu păzitor.

Războaiele se câștigă cu flori,
șoptesc serafimii mășăluind prin nori.

Războaiele se câștigă cu flori!

Se-ntoarce învinsă de-atei
armata plângerilor mei.

Și mie, și ție ni se mai bâlbâie inima din când în când. Mai ales atunci când iu-b-b-b-im, când gravitația mea este racordată la rețeaua ta de stări de spirit. Sau când chicotește în mine gândul la tine. Dar cum noi doi suntem singurii vorbitori de limba noastră, ceva-ceva tot trebuie făcut ca să ne înțelegem, nu-i așa? Câteva idei: se ia mașinăria de identificat forme în nori și se unge până la ultima roată zimțată. Apoi se deschide manualul de întrebuințare a iubitei și se înghemotocește la piept eeexact cum scrie acolo. Când a făcut un mic „clic“, semn de potriveală, se poate trece mai departe: adică la polen turnat în urechi sub formă de șoapte. Din când în când, se scoate la iveală copilul din mine sau din tine și se gâdilă până ne spune din nou adevărul. Pe silabe jucăușe, cu rime legănate și cârlionțate. Iar dacă b-b-b-âlbâiala persistă, în loc de logopedie, se tratează cu irizări de poezie. Adminis-
trate oricum, oricând, oriunde – numai la ore fixe, nu.